AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2004. július 6. *

A T-117/02. sz. ügyben,

a **Grupo El Prado Cervera, SL** (székhelye: Valencia [Spanyolország], képviseli: P. Koch Moreno ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselik: J. F. Crespo Carrillo és G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: német.

másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtt:

Helene Debuschewitz és társai, Johann Debuschewitz örököseként (lakóhelye: Rösrath-Forschbach [Németország]), képviseli: E. Krings ügyvéd),

az OHIM első fellebbezési tanácsának a Grupo El Prado Cervera, SL, és J. Debuschewitz közötti felszólalási eljárásban 2002. február 12-én hozott határozata (R 798/2001-1. sz. ügy) ellen benyújtott hatályon kívül helyezése iránti keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (első tanács),

tagjai: B. Vesterdorf elnök, P. Mengozzi és M. E. Martins Ribeiro bírák,

hivatalvezető: I. Natsinas tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. március 9-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 J. Debuschewitz (a továbbiakban: az OHIM előtti másik fél) 1998. december 18-án a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján közösségi védjegy-bejelentési kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a CHUFAFIT szómegjelölés volt.

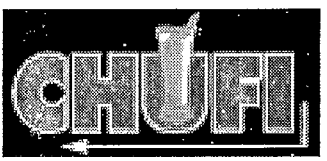
3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 29. és 31. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették, az alábbi leírással:

— 29. osztály: „feldolgozott dió";

— 31. osztály: „friss dió".

4 A védjegybejelentés a *Közösségi Védjegyértesítő* 1999. augusztus 30-i, 69/1999. számában került meghirdetésre.

5 1999. november 29-én a Grupo El Prado Cervera, SL (korábban: Compañia Derivados de Alimentación, SL), felperes az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban, felszólalt a 40/94 rendelet 42. cikke alapján. A felszólalás a védjegybejelentés árujegyzékében szereplő valamennyi árut érintette. A felszólalás indokaként a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjában említett összetéveszthetőségre hivatkoztak. A felszólalás két, Spanyolországban lajstromozott, korábbi nemzeti védjegyen alapult. Az első védjegy, amelyet 1994. február 4-én a 1 778 419. számon lajstromoztak, a CHUFI szóvédjegy a 29. áruosztályba tartozó áruk skálájának megjelölésére, nevezetesen „hús, hal és vad; húskivonatok; tartósított, szárított és főzött gyümölcsök és zöldségek; zselék, lekvárok (dzsemek), kompótok; tojások, tej és tejtermékek; étkezési olajok és zsírok". A második védjegy, amelynek spanyol lajstromozása 1997. május 5-én a 2 063 328. számon történt, a következő ábrás védjegy:

6 Ez a védjegy a 31. áruosztályba tartozó áruk skálájára vonatkozik, nevezetesen a következőkre: „mezőgazdasági, kertészeti, erdészeti termékek és magok, amelyek nem tartoznak más osztályokba; élő állatok; friss gyümölcsök és zöldségek; vetőmagok, élő növények és virágok; tápanyagok állatok számára [helyes fordítása: eledel állatok számára]; maláta".

7 Az OHIM felszólalási osztálya 2001. július 11-i határozatával teljes egészében elutasította a felszólalást azzal az indokolással, hogy bár a bejelentett védjegy által érintett áruk azonosak a felperes korábbi nemzeti védjegyei által oltalmazott árukkal, olyan vizuális, hangzásbeli és fogalmi különbségek vannak a közösségi védjegybe-

jelentés tárgyát képező védjegy és a felperes korábbi nemzeti védjegyei között, amelyek alapján kizárható az összetéveszthetőség a spanyol közönség körében.

8 A felperes 2001. augusztus 31-én a 40/94 rendelet 59. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az OHIM-nál a felszólalási osztály határozata ellen.

9 Az OHIM fellebbezési tanácsa 2002. február 12-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) ugyanazon indokolással utasította el a fellebbezést és erősítette meg a felszólalási osztály határozatát.

10 A fellebbezési tanács lényegében azon a véleményen volt, hogy az áruk azonos jellege ellenére a védjegyek nem voltak sem azonosak, sem pedig nem hasonlítottak olyan mértékben egymásra, hogy az összetévesztés veszélye fennállna. A fellebbezési tanács egyrészt úgy ítélte meg, hogy az ütköző megjelölések, jóllehet közös bennük a „chu" szótag, vizuálisan és hangzásban különböznek a szótagok számát és kiejtését tekintve (a megtámadott határozat 18. pontja). Másrészt, ami a fogalmi összehasonlítást illeti, a fellebbezési tanács megítélése szerint a „chuf" közös alkotórész, amely Spanyolországban a földi mandulát jelölő „chufa" szót idézi fel – ebből készítik a „horchata" (földimandula-tej) nevű italt —, közvetlenül kapcsolódik a földi mandulához, és önmagában nem alkalmas sem arra, hogy a megjelöléseket védjegyként, sem pedig arra, hogy a két védjegyet egymástól megkülönböztesse. A fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy a védjegyek átfogó összehasonlításakor a fogyasztók az ütköző megjelöléseket az utolsó alkotóelemük segítségével különböztetik meg védjegyként. Ezek az alkotóelemek a fellebbezési tanács szerint elegendő mértékben különböznek ahhoz, hogy az összetéveszthetőség még figyelmetlen fogyasztó esetében se merülhessen fel (a megtámadott határozat 19. és 20. pontja).

Az eljárás és a felek kérelmei

11 Ezt az eljárást a felperes az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. április 15-én beérkezett, spanyol nyelven megfogalmazott keresetével indította meg.

12 2002. május 3-i levelével az OHIM előtti másik fél az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 131. cikke 2. §-ának első bekezdése alapján tiltakozott az ellen, hogy a spanyol nyelvet használják az eljárás nyelveként, és kérte, hogy a német legyen az eljárás nyelve.

13 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 131. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a németet határozta meg az eljárás nyelveként, mivel a vitatott védjegybejelentést az OHIM előtti másik fél a 40/94 rendelet 115. cikkének (1) bekezdése alapján e nyelven nyújtotta be.

14 Az OHIM és az OHIM előtti másik fél válaszbeadványukat 2002. október 7-én, illetve 2002. szeptember 16-án nyújtották be az Elsőfokú Bíróság Hivatalához.

15 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (első tanács) úgy határozott, hogy megnyitja az eljárás szóbeli szakaszát.

16 A 2004. március 9-i tárgyaláson a felek – az OHIM előtti másik fél kivételével – szóbeli előterjesztésük meghallgatását követően válaszoltak az Elsőfokú Bíróság által feltett kérdésekre.

17 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

— állapítsa meg, hogy a megtámadott határozat ellentétes a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjával, és e határozatot helyezze hatályon kívül;

— állapítsa meg, hogy a 29. és 31. áruosztály tekintetében fennáll az összetévesztés veszélye a CHUFAFIT közösségi védjegybejelentés és egyrészről a 29. áruosztály áruit oltalmazó, 1 778 410. számú CHUFI spanyol védjegy, másrészről a 31. áruosztály áruit oltalmazó, 2 063 328. számú spanyol ábrás védjegy között;

— utasítsa el az 1 021 229. számú CHUFAFIT közösségi védjegybejelentést a 29. és 31. áruosztály tekintetében;

— kötelezze az OHIM-ot és, adott esetben, az OHIM előtti másik felet az eljárás költségeinek viselésére.

18 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

— utasítsa el a keresetet;

— kötelezze a felperest a költségek viselésére.

19 Az OHIM előtti másik fél azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

— utasítsa el a keresetet;

— kötelezze a felperest a költségek viselésére.

Indokolás

20 Keresetében a felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság utasítsa el a közösségi védjegy lajstromozását, és helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot.

A közösségi védjegybejelentés elutasítására irányuló kérelemről

21 A felperes harmadik kereseti kérelme lényegében arra irányul, hogy az Elsőfokú Bíróság kötelezze az OHIM-ot a bejelentett védjegy lajstromozásának elutasítására.

22 Ebben a vonatkozásban emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 63. cikkének (6) bekezdése értelmében az OHIM köteles megtenni a közösségi bíró ítéletének végrehajtásához szükséges intézkedéseket. Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság nem utasíthatja az OHIM-ot. Ez utóbbinak kötelessége ugyanis az Elsőfokú Bíróság ítéleteinek rendelkező részéből és indokolásából levonni a következtetéseket (az

Elsőfokú Bíróság T-331/99. sz., Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld kontra OHIM (Giroform) ügyben 2001. január 31-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-433. o.] 33. pontja; a T-34/00. sz., Eurocool Logistik kontra OHIM (EUROCOOL) ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-683. o.] 12. pontja és a T-129/01. sz., José Alejandro kontra OHIM – Anheuser-Busch (BUDMEN) ügyben 2003. július 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-2251. o.] 22. pontját). A felperes harmadik kereseti kérelme tehát elfogadhatatlan.

A megtámadott határozat hatályon kívül helyezésére irányuló kérelemről

23 Első és második kereseti kérelmével a felperes lényegében a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését kéri. Keresetének alátámasztására egyedüli jogalapként a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozik. Ez a jogalap két részből áll. Az első részben azzal érvel, hogy a megtámadott határozatban a CHUFI spanyol védjegy közismertségét és/vagy jó hírnevét, valamint erőteljes megkülönböztető képességét figyelmen kívül hagyták. A második rész az ütköző megjelölések közötti összetéveszthetőség hiányára vonatkozó téves értékelésére vonatkozik.

24 Először is rá kell mutatni arra, hogy a felperes a tárgyaláson és az OHIM által a kereset elfogadhatatlanként való elutasítására benyújtott kérelem következtében egyetlen jogalapjának első részétől elállt, amit az Elsőfokú Bíróság a tárgyalás jegyzőkönyvében rögzített.

25 Ebből következik, hogy az egyetlen jogalap arra a kérelemre korlátozódik, hogy az Elsőfokú Bíróság vizsgálja meg, vajon az OHIM első fellebbezési tanácsa tévesen jutott-e arra a következtetésre, hogy az ütköző megjelölések között nem áll fenn az összetévesztés veszélye.

A felek érvei

26 A felperes azt állítja, hogy a két ütköző megjelölés olyan vizuális, hangzásbeli és fogalmi hasonlóságokat mutat fel, amelyek alapján az első fellebbezési tanácsnak meg kellett volna állapítania az összetéveszthetőséget.

27 Először is a felperes az ütköző megjelölések vizuális hasonlóságát illetően azzal érvel, hogy a CHUFI védjegy gyakorlatilag megegyezik a CHUFAFIT védjegy első részével, és mivel a közönség figyelmét elsősorban a szóvédjegy első része kelti fel, a két védjegy eszerint vizuálisan hasonló. A felperes azt is kiemeli, hogy a fogyasztó a két ütköző védjegyet annál is könnyebben társíthatná gondolatban ugyanazon vállalkozással, mivel a közismert védjegyek jogosultjai az élelmiszer-ipari ágazatban védjegyeik első részét használják fel további védjegyeik létrehozásakor, amelyek ily módon ugyanezen alkotórészt tartalmazzák.

28 A felperes azt állítja továbbá, hogy a CHUFAFIT bejelentett közösségi védjegy hangzásban nem különbözik a CHUFI védjegytől, mivel ez utóbbit az előbbi teljes egészében tartalmazza. A felperes szerint a fellebbezési tanács a két megjelölés szótagszerkezetének elemzésekor figyelmen kívül hagyta, hogy a CHUFI védjegy teljes egészében megtalálható a CHUFAFIT védjegyben. A korábbi védjegy betagozása a bejelentett megjelölésbe megnöveli az összetéveszthetőséget.

29 Végül fogalmi szinten a felperes szerint, ha igaz az, hogy a CHUFI és CHUFAFIT védjegyek a „chufa" szót idézik fel, azaz azt a hozzávalót, amelyből a mandulatejet készítik, ennek a körülménynek – a „chuf" közös alkotórész miatt – a fellebbezési tanácsot arra kellett volna indítania, hogy elismerje a két védjegy összetéveszthetőségét. Ezenkívül a felperes szerint a megtámadott határozat nincs összhangban az

OHIM-nak a FLEXICON/FLEXON ügyben (R 183/2002-3) hozott határozatával, amelyben a harmadik fellebbezési tanács elfogadott egy fogalmi hasonlóságot, mivel a két ütköző védjegy ugyanarra a jelentésre célzott, és nagyon közel volt a spanyol „flexión" szóhoz.

30 A felperes a teljesség kedvéért megjegyzi, hogy a megtámadott határozatban nem vették számításba a referenciafogyasztó csekély figyelmi szintjét, amelyet annak meghatározásakor, hogy két védjegy hasonlósága okozhat-e összetéveszthetőséget, figyelembe kellett volna venni. Azoknál a védjegyeknél, amelyek az élelmiszerek vagy a tömegfogyasztási cikkek megkülönböztetésére szolgálnak, az átlagfogyasztót kell alapul venni, akire a figyelmetlen viselkedés jellemző. Jelen esetben a felperes szerint ez a fogyasztó vásárlásai során hajlamos lenne a bejelentett védjegyet a korábbi CHUFI védjeggyel asszociálni, amely a Spanyolországban a legszélesebb körben vásárolt földimandula-tej védjegye, amelyet a CHUFAFIT megjelölés teljes egészében tartalmaz, és amely ugyanazokkal a kezdő fonémákkal rendelkezik, mint az említett megjelölés.

31 Az OHIM megjegyzi, hogy a fellebbezési tanács megítélését a két védjegy által érintett áruk azonossága tekintetében a felperes nem kérdőjelezte meg, és a megtámadott határozat az ütköző megjelölések vizuális, hangzásbeli és fogalmi összehasonlítását követően jogosan utasította el a felszólalást. Lényegében az OHIM egyrészről megállapítja, hogy az ütköző megjelölések vizuálisan és hangzásban – különösen eltérő szótagszerkezetük miatt – nem hasonlóak. Másrészről fogalmi téren az OHIM kifejti, hogy a „chuf" alkotórész, amely a spanyol közönségben a „chufa" hozzávalót idézi fel, a két védjegy által oltalmazott áruk tekintetében leíró jellegű. Ennélfogva a két ütköző megjelölés megkülönböztetőképessége nem a „chuf" előtagon alapul, hanem sokkal inkább a két fantáziamegjelölés utolsó részein: egyrészt a CHUFI megjelölés esetében egy „i" betű, másrészt a CHUFAFIT megjelölés esetében az „afit" hozzáfűzésén. A „chuf" alkotórész leíró jellege miatt az OHIM szerint a felperes ezen alkotórészt az itt szóban forgó áruk vonatkozásában nem monopolizálhatja, és nem ellenezheti egy olyan közösségi védjegy lajstromozására irányuló kérelmet, amely ezt az alkotórészt tartalmazza.

32 A harmadik fellebbezési tanácsnak a FLEXICO/FLEXON ügyben hozott határozatára vonatkozó érvvel kapcsolatban az OHIM elismeri, hogy a két fellebbezési tanács által képviselt álláspont első ránézésre eltér egymástól. A közösségi ítélkezési gyakorlat szerint azonban az összetéveszthetőséget esetről esetre kell eldönteni. E tekintetben az OHIM rámutat arra, hogy a FLEXICON/FLEXON ügy és a jelen eset között van egy lényeges különbség: míg abban az ügyben a kezdő („flex") és az utolsó alkotórész („on") azonosak voltak, jelen esetben egyedül a „chuf" alkotórész azonos.

33 Végül az OHIM elveti a felperes állítását, amely szerint a szóban forgó áruk (friss dió, feldolgozott dió, valamint földimandula-tej) tömegcikkek, vagy legalábbis a sörrel, borral vagy más alkoholtartalmú italokkal összehasonlíthatók lennének. A fogyasztó ugyanis az OHIM szerint a szóban forgó árukat nem a speciálisan ezeknek kialakított részlegben találhatja meg. Mindenesetre az OHIM megítélése szerint az ésszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztó, aki elhatározta, hogy beszerzi a szóban forgó árukat, a két védjegyet meg tudja különböztetni. Ugyanis a fogyasztó ezen két gyenge védjeggyel szembesülve inkább a „chufa" hozzávalóval, mint a két védjegy egyikével hozza összefüggésbe a „chuf" alkotórészt. Amennyiben az ellenkező álláspontot fogadnák el, az az OHIM szerint azt jelentené, hogy egy olyan védjegy jogosultjának, mint a CHUFI, amely a „chufa" áru vonatkozásában leíró jellegű, és amely éppen csak azzal a szükséges minimális megkülönböztetőképességgel rendelkezik, hogy a lajstromozás feltétlen kizáró okait leküzdje, monopóliumot adnának minden más, a „chufa" árut megjelölő „chuf" alkotórésszel rendelkező védjegyre.

34 Az OHIM előtti másik fél kétségeit fejezi ki a szóban forgó áruk azonosságát illetően. Ezzel szemben e fél az ütköző megjelölések összehasonlítását illetően az OHIM által előterjesztett érvek egészére utal.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

35 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának értelmében a bejelentett védjegy lajstromozását a korábbi védjegy

jogosultjának felszólalása alapján el kell utasítani, „ha azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez".

36 Jelen esetben egyértelmű, hogy a korábbi védjegyeket Spanyolországban lajstromozták. Ennélfogva az előző pontban említett előfeltételek megítélésénél e tagállam közönségének az észlelését kell figyelembe venni. Így lényegében spanyol nyelvű vásárlóközönséggel kell számolni.

37 Ezt követően rá kell mutatni arra, hogy a Bíróságnak a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) értelmezése során követett ítélkezési gyakorlata szerint és az Elsőfokú Bíróságnak a 40/94 rendelet értelmezésére vonatkozó ítélkezési gyakorlata szerint összetéveszthetőséget okozhat az, ha a közönség azt hiheti, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások ugyanattól a vállalkozástól, vagy adott esetben gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak (a Bíróság C-39/97. sz., Canon-ügyben 1998. szeptember 29-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-5507. o.] 29. pontja, a C-342/97. sz. Lloyd Schuhfabrik Meyer-ügyben 1999. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-3819.] 17. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-104/01. sz., Oberhauser kontra OHIM – Petit Liberto (Fifties) ügyben 2002. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-4359. o.] 25. pontja és a T-311/01. sz., Éditions Albert René kontra OHIM – Trucco (Starix) ügyben 2003. október 22-én hozott ítéletének [EBHT 2003., I-4625. o.] 39. pontja).

38 Azt, hogy a vásárlóközönség szemszögéből fennáll-e az összetévesztés veszélye, az adott ügy minden lényeges elemét figyelembe véve, átfogóan kell vizsgálni (a Bíróság C-251/95. sz. SABEL-ügyben 1997. november 11-én hozott ítéletének [EBHT 1997., I-6191.] 22. pontja; a fent idézett Canon-ítélet 16. pontja; a fent idézett Llyod Schuhfabrik Meyer-ítélet 18. pontja; a C-425/98. sz. Marca Mode-ügyben 2000. június 22-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-4861. o.] 40. pontja; a fent hivatkozott Fifties-ügyben hozott ítélet 26. pontja, valamint a fent hivatkozott Starix-ügyben hozott ítélet 40. pontja).

39 Ez az átfogó értékelés bizonyos kölcsönös függőséget tételez fel a figyelembe vett tényezők, különösen a védjegyek és a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága között. Így a megjelölt áruk vagy szolgáltatások kisebb mértékű hasonlóságát ellensúlyozhatja a védjegyek közötti hasonlóság magasabb foka, és fordítva. A tényezők e kölcsönös függősége a 40/94 rendelet hetedik preambulumbekezdésében jut kifejezésre, amely szerint a hasonlóság fogalmát az összetéveszthetőséggel összefüggésben kell értelmezni, amelynek értékelése számos tényezőtől függ, különösen a védjegy piaci ismertségétől, attól a képzettársítástól, amelyet a használt vagy védjegyként lajstromozott megjelölés előidéz, valamint a védjegy és a megjelölés közötti, valamint a velük megjelölt áruk vagy szolgáltatások közötti hasonlóság mértékétől (Starix-ítélet, 41. pont).

40 Végül az összetéveszthetőség átfogó értékelésénél az játszik meghatározó szerepet, hogy a védjegyet hogyan érzékeli a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások átlagfogyasztója. A fogyasztó rendszerint egészében érzékeli a védjegyet, és nem vizsgálja egyenként a részleteit (a fent hivatkozott SABEL-ítélet 23. pontja, és a fent hivatkozott Lloyd Schuhfabrik Meyer-ítélet 25. pontja). Ezen átfogó értékelés során az érintett áruk fogyasztóiról általában feltételezni kell, hogy szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő, átlagfogyasztók. Nem szabad azonban megfeledkezni arról, hogy az átlagfogyasztónak csak ritkán adódik lehetősége közvetlenül összehasonlítani a különböző védjegyeket, és így a védjegyről az emlékezetében megőrzött tökéletlen képre kell hagyatkoznia. Tekintettel kell lenni arra is, hogy az átlagfogyasztó figyelme változó lehet a kérdéses áruk vagy szolgáltatások kategóriájától függően (Lloyd Schuhfabrik Meyer-ítélet, 26. pont).

41 Ami a referenciafogyasztót illeti, mivel a bejelentett közösségi védjegy árujegyzékében szereplő áruk – többek között a földimandula-tej (spanyol nyelven „Horchata") fő alkotórésze – általános fogyasztású élelmiszerek, és mivel a felperes korábbi védjegyei Spanyolországban oltalmat élveznek, a célközönség, amelyet az összetéveszthetőség megítélésénél alapul kell venni, e tagállam átlagfogyasztója.

42 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság nem tudja elfogadni a felperes által tett kifogást, amely szerint a fellebbezési tanács a referenciafogyasztó figyelmi szintjének alacsony voltát a megtámadott határozatában nem vette volna figyelembe. Még ha a fellebbezési tanács nem is nyilatkozott arról, hogy a szóban forgó áruk a gyakori fogyasztási cikkek kategóriájába tartoznak-e – amint ezt a felperes előadja —, a megtámadott határozat 20. pontjában mégis megállapította, hogy a megjelölések elegendő mértékben különböznek ahhoz, hogy az összetéveszthetőség lehetőségét a figyelmetlen fogyasztó esetében is kizárják. Így a fellebbezési tanács az ütköző megjelölések összetéveszthetőségének átfogó vizsgálata során utalt a kevésbé figyelmes fogyasztóra annak meghatározása érdekében, hogy egy ilyen fogyasztó esetében fennáll-e az összetévesztés veszélye.

43 Az áruk összehasonlításával kapcsolatban meg kell állapítani, hogy jelen esetben a bejelentett védjegy által megjelölt áruk, azaz a „feldolgozott dió" és a „friss dió", amelyek a 29., illetve a 31. áruosztályba tartoznak, az áruk azon szélesebb kategóriájának részét képezik, amelyet a korábbi védjegyek lefednek, és ugyanazokba az áruosztályokba tartoznak. Egyebekben a felperes nem vitatja a fellebbezési tanács megítélését (a megtámadott határozat 12. és 13. pontja) a közösségi védjegykérelemben megjelölt és a korábbi védjegyek által oltalmazott áruk azonossága tekintetében. A szóban forgó árukat tehát azonosnak kell tekinteni.

44 Az ütköző megjelölések összehasonlításával kapcsolatosan a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy az összetéveszthetőség átfogó mérlegelésénél az ütköző megjelölések vizuális, hangzásbeli és fogalmi hasonlósága tekintetében az ezek által keltett együttes benyomást kell alapul venni, különösen a megkülönböztető és domináns jegyeik figyelembevételével (a fent hivatkozott SABEL-ügyben hozott ítélet 23. pontja; a fent hivatkozott Lloyd Schuhfabrik Meyer-ügyben hozott ítélet 25. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-292/01. sz., Phillips-Van Heusen kontra OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS) ügyben 2003. október 14-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4335. o.] 47. pontja).

45 Jelen esetben a fellebbezési tanács összehasonlította a bejelentett szóvédjegyet az 1 778 419. szám alatt lajstromozott korábbi szóvédjeggyel, és vizsgálatát a bejelentett szóvédjegy és a felperes (2 063 328. szám alatt lajstromozott) ábrás védjegyének szó alkotórészére korlátozta. Ez a megközelítés helyes. A felperes korábbi ábrás védjegyének szó alkotórésze ugyanis a megjelölés domináns eleme, amely alkalmas arra, hogy e védjegy képét egyedül formálja, amelyre a célközönség emlékezni fog, úgyhogy a védjegy többi alkotórésze, azaz itt egy, az „u" betű közepén ábrázolt hosszúkás pohár, a védjegy által előidézett összbenyomásnál elhanyagolható (az Elsőfokú Bíróság, T-6/01. sz., Matratzen Concord kontra OHIM – Hukla Germany (MATRATZEN) ügyben 2002. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4335. o.] 33. pontja). Egyebekben sem a felperes, sem az OHIM előtti másik fél nem kérdőjelezte meg a fellebbezési tanács által elfogadott megközelítést.

46 Tehát azt kell megvizsgálni, hogy a fellebbezési tanács az ütköző megjelölések vizuális, hangzásbeli és fogalmi összehasonlításánál jogosan zárta-e ki az összetéveszthetőséget.

47 A fellebbezési tanács az ütköző megjelölések vizuális és hangzásbeli összehasonlítását együttesen végezte el. Kifejtette: „Még ha vizuális és hangzásbeli szempontból az első megjelölésben az első „CHU" szótag közös is, a CHUFI és a CHUFAFIT védjegyek, összességükben, vizuálisan különbözőek: a korábbi védjegyeknek két szótagjuk van, míg a bejelentett közösségi védjegynek három. Kiejtésük is meglehetősen különbözik: a CHUFI megjelölés rövidebb, és a domináns „U-I" magánhangzók jellemzik, hangzásában összességében harmonikusabb, mint a CHUFAFIT megjelölés, amelynek kiejtése a „FIT" szótaggal inkább hirtelen fejeződik be, és amely három magánhangzóra terjed ki, amelyek nagyjából az „U-A-I" hangzást adják."

48 A vizuális összehasonlítás tekintetében meg kell állapítani, hogy az ütköző megjelölésekben nemcsak a „chuf" előtag, hanem az „i" betű is közös. E megjelölésekben tehát öt betű közös, amelyek közül négy a megjelölések kezdő részét képezi. Az ütköző megjelölések azonban több vizuális különbséget mutatnak, amelyekre a fogyasztó figyelme a megjelölések korlátozott hossza miatt éppúgy kiterjedhet, mint a kezdőrészre. A szómegjelöléseket ugyanis különbözőképpen írták, és azok különböző számú betűből tevődnek össze, nevezetesen öt betűből a felperes korábbi védjegyei és nyolc betűből a bejelentett közösségi védjegy, így tehát különböző a szótagszerkezetük, a felperes korábbi védjegyének szerkezete pedig különösen rövid. Egyebekben az „f", „a" és „f" betű kombinációjának központi elhelyezkedése és a „t" betű jelenléte a CHUFAFIT bejelentett közösségi védjegyben ahhoz vezet, hogy a bejelentett védjegy más vizuális benyomást kelt, mint a felperes korábbi védjegyei. Eszerint a megjelölések átfogó megítélésénél ezek a különbségek, ha csekélyek is, mégis elégségesek ahhoz, hogy az ütköző megjelölések hasonlóságát kizárják.

49 Ami a hangzásbeli összehasonlítást illeti, a fellebbezési tanács által elvégzett elemzés helyes. Az ütköző megjelölések ugyan egyfelől egy azonos hangzású „chu" szótaggal, másfelől egy majdnem azonos végszótaggal rendelkeznek, nevezetesen a „fi" szótaggal a korábbi védjegyek és a „fit" szótaggal a CHUFAFIT esetében. Az ütköző megjelölések szótagszerkezete azonban különböző, mivel a korábbi védjegyek két szótagból állnak („chu" és „fi"), míg a bejelentett közösségi védjegy három szótagból („chu", „fa" és „fit"). A spanyol nyelvben érvényes hangsúlyozási szabályok szerint azonban, amint azt a fellebbezési tanács és az OHIM előadták, a „fit" végszótag az e hangsúlyozott szótaghoz tartozó „t" betűvel hirtelen végződik, következésképpen teljes hangsúlyt kap. Ez a hangsúlyozás így érzékelhető hangzásbeli különbséghez vezet a korábbi védjegyek „fi" végszótagjával szemben. Ezenkívül a CHUFI megjelölést a CHUFAFIT megjelölés ugyan teljes egészében tartalmazza, de nem egy részletben, mivel azt a két szótagot, amelyekből a korábbi CHUFI megjelölés áll, a CHUFAFIT megjelölésben az „f" és az „a" betű választja el egymástól. E két betű beékelődése az ütköző megjelölések első és utolsó szótagja közé más benyomást kelt hangzásban, mint a korábbi védjegyek. E hangzásbeli különbségek összességéből az következik, hogy az a tény, hogy a bejelentett védjegy tartalmazza a CHUFI megjelölés egyes szótagjait, nem jelenti azt, hogy az ütköző megjelölések hangzása hasonló lenne.

50 Ami a fogalmi összehasonlítást illeti, a fellebbezési tanács lényegében azt állapította meg, hogy az ütköző megjelölések közös „chuf" alkotórésze, amely a földimandulát („chufa" spanyol nyelven) idézi fel, azt az árut írja le, amelyből a „horchata" italt (földimandula-tej) állítják elő, és ezért nem szolgálhat a védjegyek megkülönböztetésére. A fellebbezési tanács elismerte, hogy ez mindkét védjegynél közös gyengeség, és úgy ítélte meg, hogy az ütköző megjelölések átfogó összehasonlításánál a megjelölések első részének kisebb jelentősége van, mint utolsó alkotórészüknek, amelyeken a fogyasztó felismerheti, hogy e szavaknál védjegyekről, nem pedig leíró fogalmakról van szó.

51 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy általában a célközönség az összetett védjegy részét képező leíró elemet nem tekinti a védjegy által keltett összbenyomás megkülönböztető és meghatározó elemének (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott BUDMEN-ügyben hozott ítéletet 53. pontját; lásd ugyanígy az Elsőfokú Bíróság T-10/03. sz., Koubi kontra OHIM – Flabesa (CONFORFLEX) ügyben 2004. február 18-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-719. o.] 60. pontját).

52 Jelen esetben a felperes beadványaiban ugyan elismerte, hogy CHUFI védjegyei fogalmilag a földimandulát („chufa" spanyol nyelven) idézik fel, mégis azt állította, hogy védjegyei a Spanyolországban megszerzett közismertségük és jó hírnevük alapján megkülönböztetőképességgel bírnak. Mint a fenti 24. pontban megállapítást nyert, a felperes a tárgyaláson lemondott arról, hogy védjegyeinek közismertségére és/vagy jó hírnevére hivatkozzon.

53 Az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy az ütköző védjegyek első közös „chuf" szótagja a földimandulát jelöli – neve a spanyolul „chufa" és a „horchata" név alatt ismert népi ital előállítására szolgál —, amelyet Spanyolországban többek között a felperes is forgalmaz. Ezért a célközönség az ütköző megjelölések által felidézett összbenyomásnál a „chuf" elemét az ütköző megjelölések által megjelölt árukat leíró elemként fogják érzékelni, nem pedig mint olyat, amely ezen áruk kereskedelmi eredetének megkülönböztetését lehetővé teszi. A „chuf" elem ezért nem rendelkezik megkülönböztetőképességgel, és nem tekinthető olyan elemnek, amely az ütköző megjelölések által előidézett összbenyomást meghatározná.

54 Az ütköző megjelölések által előidézett összbenyomásnál – sokkal inkább, mint azt az OHIM jogosan kifejtette – e megjelölések utolsó alkotórészei azok, amelyekből a célközönség felismerheti, hogy itt fantázianevekről, és nem leíró fogalmakról van szó. Figyelembe kell azonban venni, hogy fogalmi tekintetben sem a „fit" végszótag, a bejelentett védjegy esetében, sem az „i" betű, a felperes korábbi védjegyei esetében, nem rendelkezik meghatározott jelentéssel a spanyol nyelvben. Fogalmi tekintetben ezen elemek összehasonlítása tehát nem releváns. Ezen elemek vizuális és hangzásbeli különbségei elegendőek ahhoz, hogy az ütköző megjelölések átfogó megítélésénél a célközönség számára a két megjelölés összetéveszthetőségét kizárják. Ezenfelül, még ha feltételezzük is, amit a felperes először a tárgyaláson fejtett ki, azaz hogy a bejelentett védjegy utolsó „fit" szótagja az angol nyelvben létező „fit" fogalomra utal, amelynek egyik jelentése egy jó fizikai állapotban lévő személyt idéz fel, és hogy a célközönség jelentős része az angol nyelv elégséges ismeretével rendelkezik ahhoz, hogy ilyen célzásokat megértsen, amit a felperes azonban nem bizonyított, az Elsőfokú Bíróságnak az a véleménye, hogy ez a célzás nem szükségképpen a bejelentett védjegy által érintett áruk egyik jellemzőjének leírására szolgál, és ezenkívül csak arra lenne alkalmas, hogy az ütköző megjelölések között még inkább kizárja az összetéveszthetőséget. Mindenesetre ez az érv, amely arra irányul, hogy a bejelentett közösségi védjegy megkülönböztetésre való alkalmasságát vitassa, nem tartozik ezen eljárás tárgyához, amely – mint ez a 22. és 23–25. pontban található megítélésből kiderül – kizárólag egy viszonylagos kizáró okra, nevezetesen az ütköző megjelölések közötti összetéveszthetőségre vonatkozik.

55 A fellebbezési tanács tehát helyesen jutott arra a megállapításra, hogy az ütköző megjelölések átfogó értékelése keretében az e megjelölések közötti különbségek elegendőek ahhoz, hogy a célközönség tekintetében az összetéveszthetőséget kizárják.

56 Ezt a következtetést a felperes által előadott különböző érvek sem cáfolják.

57 Ami először is az OHIM állítólag eltérő határozathozatali gyakorlatát és a megjelölésekre és nemzeti lajstromozásra vonatkozó, a jelen ügy határozatától eltérő spanyol nemzeti határozatokra való hivatkozásokat illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezési tanácsok határozatainak jogszerűségét kizárólag a közösségi jogalkalmazó által értelmezett 40/94 rendelet alapján kell értékelni, nem pedig az OHIM korábbi határozathozatali gyakorlata alapján (az Elsőfokú Bíróság T-32/00. sz., Messe München kontra OHIM (electronica) ügyben 2000. december 5-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3829. o.] 47. pontja; a T-130/01. sz., Sykes Enterprises kontra OHIM (REAL PEOPLE, REAL SOLUTIONS) ügyben 2002. december 5-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-5179. o.] 31. pontja és az idézett BUDMEN-ítélet 61. pontja). Ennek megfelelően az arra vonatkozó érv, miszerint ellentmondás van a megtámadott határozat és az OHIM harmadik fellebbezési tanácsának a FLEXICON/FLEXON ügyben hozott határozata között, nem elfogadható. Másrészt, ami a spanyol nemzeti határozatokra vonatkozó utalásokat illeti, azonos következtetés adódik (az Elsőfokú Bíróság T-162/01. sz., Laboratorios RTB kontra OHIM – Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS) ügyben 2003. november 4-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2821. o.] 53. pontja és a T-85/02. sz., Díaz kontra OHIM – Granjas Castelló (CASTILLO) ügyben 2003. november 4-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4835. o.] 37. pontja).

58 Másodszor ugyancsak el kell utasítani a felperesnek a közismert védjegyek jogosultjai üzleti gyakorlatára alapozott érvét, amely szerint e jogosultak védjegyük első részét arra használnák, hogy származtatott védjegyeket alkossanak, amelyek ugyanezt az alkotórészt tartalmaznák. A felperes ugyanis nem hivatkozhat korábbi védjegyeinek közismertségére, mivel ő – mint azt a fenti 24. pontban megadtuk – e megfontolás érvényesítéséről a tárgyaláson lemondott. Ezenkívül a felperes, amint azt az OHIM előadta, nem tarthat igényt arra a jogra, hogy ellenezze a „chuf" elem felhasználását az OHIM előtti másik fél tekintetében az érintett áruk és a vonatkozó terület vonatkozásában, mivel – mint az a fenti 54. pontban megállapítást nyert – ezt az elemet a célközönség nem olyanként érzékeli, mint amelyen a felperes korábbi védjegyei által oltalmazott áruk kereskedelmi eredete felismerhető lenne.

59 Ami végül a felperesnek az ütköző megjelölések asszociációjának veszélyére vonatkozó megjegyzéseit illeti a „chuf" közös kezdőszótag használata miatt, rá kell mutatni arra, hogy az asszociáció veszélye az összetéveszthetőség egyik különös esete, amelyet az jellemez, hogy a kérdéses védjegyekre – bár a célközönség azokat közvetlenül nem téveszti össze – úgy lehet tekinteni, mintha azok ugyanazon

jogosult két védjegye lennének (az Elsőfokú Bíróság T-224/01. sz., Durferrit kontra OHIM – Kolene (NU-TRIDE) ügyben 2003. április 9-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-1589. o.] 60. pontja, valamint a hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ez fordulhat elő, amikor a két védjegy egy védjegysorozat részének látszik, amelyet egy közös tőből képeztek (a fent hivatkozott NU-TRIDE ítélet 61. pontja), azonban meg kell állapítani, hogy a jelen esetben nem ez áll fenn, mivel a „CHUF" kezdőszótag leíró jellegű, és ezért nem alkalmas arra, hogy a célközönség számára az ütköző megjelölések közötti asszociáció veszélyét megteremtse.

60 A fentiekből az a következtetés adódik, hogy még ha a jelen esetben az ütköző megjelölések árujegyzékébe tartozó áruk azonosak is, a megjelölések közötti különbségek elegendőek ahhoz, hogy a célközönség tekintetében az összetéveszthetőséget kizárják.

61 Következésképpen a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére vonatkozó egyetlen jogalapot és a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

62 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM és az OHIM előtti másik fél kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (első tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) A felperest kötelezi a költségek viselésére.

Vesterdorf Mengozzi Martins Ribeiro

Kihirdetve Luxembourgban, a 2004. július 6-i nyilvános ülésen.

H. Jung

hivatalvezető

B. Vesterdorf

elnök